

Маленьке моє віконце

Маленьке моє віконце
в старенькій білуй хатині,
однако ж в світ воно, в даль веде
за гори, за озера сині.
Нехай там і буде маленьке,
но як відчиню є весною
то через не ліс і черемха
входять до хати товпою.
І гомін од них понесеться
радіють стіни, футрини –
а місце ще такі буде
і на усмішку дівчини.

Кладьбище. Могилки

Тут тихо...

Тільки на мохом порослим хресі
трубадур – пташка, рада співає...
любов'ю пахне цвітуша липа
десь в траві цвіркун на скрипці грає

І місце цьоє було б прегарне
сміло це можна сказати –
коли б не пам'ять, що тут самому
колито прийдеться спати

Ставки, 1980

Приятелі

Пізнав Павлик панну Люсю,
Завзявся – бо гожа,
щож і на те саме вперся
його друг Сірожа.
А що вбидва приятелі
яких знайти рідко,
згідно Люсі залицялись,
підривали квитку.
Минук рік, може більше,
нараз віст такая:
панна Люся щост ні того...
щост якби слабая...
Сумний Павлик, сумний Сірко
- от льос навпакиє

а тут Люся як пристало
родить близнюки!...
Аж тут одне діятрочко
їй Бозя забрала.
Павлик в війську – так Сірожа
пише лиш дві слови...
мій хлопчина вмер небожа
- твій живе здоровий.

Дорога

Кудак ти дрого кривая ідеш
і щож ти з мени несеш
чи тільки однії худні мрії
чи жменю не зрілих зерних надії
чи може від мене тоску забереш
кудак ти мене поведеш
Йду.
В копоті, в гразі тягар свій несу
а нероби хітреці нищичком минают
на прощкі собі прямують
локтями сміливо напірають і сміються.
А я йду – і як під міст не зваються
маленьку зірку на гору внесу – приб'ю
нехай світить, тогді з легкім серцьом
на сьвіт подивлюся

Сума, 1980